

muligt, bør det kontrolleres, om de oplysninger, der gives, er korrekte.

2. Kritik bør udvises for nyhedskilderne, i særdeleshed når disses udsagn kan være farvet af personlig interesse eller skadevoldende hensigt.

3. Oplysninger, som kan være skadelige, krænkende eller virke agtelsesforringende for nogen, skal efterprøves i særlig grad, inden de bringes, først og fremmest ved forelægelse for den pågældende.

B. Adfærd i strid med god presseskik

3. Ofre for forbrydelser eller ulykker skal vises det størst mulige hensyn. Det samme gælder vidner og pårørende til de implicerede. Ved indsamling og gengivelse af billedmateriale skal der vises hensynsfuldhed og takt.«

Endvidere er der i de presseetiske regler som noget nyt i de vejledende reglers præambel optaget en klausul om non-information og en samvittighedsklausul, der navnlig har betydning for massemediernes interne forhold. Præamblen indeholder således følgende herom:

»Under brud på god presseskik henhører også hindring af berettiget offentliggørelse af informationer af væsentlig betydning for offentligheden samt eftergiveness over for udenforståendes krav om indflydelse på massemediernes indhold, hvis eftergiveness kan medføre tvivl om massemediernes frie og uafhængige stilling. Brud på god presseskik foreligger endvidere, hvis en journalist pålægges opgaver, som er i strid med nærværende presseetiske regler.

En journalist bør ikke pålægges opgaver, der strider mod hans samvitighed eller overbevisning.«

Konsekvensen af at fjerne ordet handlemåde vil således være, at »god presseskik« bliver en retlig torso, idet vurderingen af denne retlige standard som ovenfor nævnt beror på en samlet vurdering af massemediets samlede adfærd i forbindelse med en offentliggørelse.

Efter Justitsministeriets opfattelse vil Presse-nævnet således ikke kunne udøve sin virksomhed på tilfredsstillende måde, hvis det område, som nævnet skal vurdere, indskrænkes på den måde, som er angivet i spørgsmålet. Justitsmi-

nisteriet agter derfor ikke at stille ændringsforslag til bestemmelsen i lovforslagets § 34, stk. 1, der er indgående behandlet af Medieansvarsudvalget i betænkning nr. 1205/1990 side 326 ff.

Det bemærkes i den forbindelse, at det forhold, at begrebet »handlemåde« er medtaget i bestemmelsen, efter Justitsministeriets opfattelse ikke indebærer en reel indskrænkning i den redaktionelle eller journalistiske frihed. Pressenævnet kan f.eks. ikke pålægge redaktionelle medarbejdere vidnepligt, ligesom nævnet ikke kan kræve kildebeskyttelsen tilsidesat. Endvidere er der i lovforslagets kapitel 7 fastsat detaljerede regler om nævnets sagsbehandling. Der henvises herved til besvarelsen af spørgsmål 5 og 6.

Spørgsmål:

»Hvad er grunden til, at man vil gøre de »vejledende regler for god presseskik« til norm for pressenævnets arbejde, hvis formålet alene er at sikre en mere uformel beskyttelse mod fredso- og ærekrænkelser, end en retssag åbner mulighed for?

De fleste eksisterende bestemmelser, f.eks. næsten hele afsnit A, må jo opfattes som praktiske anvisninger for redaktionelt arbejde.«

Spørgsmål:

»Hvordan forestiller ministeren sig, at det statsligt autoriserede pressenævn skal administrere, jf. f.eks. pkt. A-2, A-5 eller A-6 i de »vejledende regler for god presseskik«? Ser ministeren ikke en risiko for, at Pressenævnet kan komme til at fungere som en overordnet vagthund for generel redaktionel praksis i den samlede presse?«

Spørgsmål:

»Hvis man skal have et statsligt autoriseret pressenævn, der er overordnet den samlede presse, og hvis formål er at sikre beskyttelse af privatliv, dvs. konkret beskyttelse mod fredso- og ærekrænkelser, ville det da ikke være rimeligt at indskrænke de etiske regler til at omfatte dette formål, nemlig i de nuværende regler, punkterne B-1, B-2, B-3 og – i uklar og banal form – pkt. B-5, C-4 og C-8 og enkelte af bemærkningerne i C-3, C-5 og C-6?«

Svar: